

Sygnatura akt VII U 1166/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Rej-Żuk

Protokolant: Joanna Pajorska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2014 r. w J.

odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 20 maja 2013 r., znak: (...)

w sprawie M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o przeliczenie świadczenia

I. odwołanie oddala,

II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

Sygn. akt VII U 1166/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.05.2013 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. na podstawie art.114 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz.1227 ze zm.) odmówił M. B. prawa do ponownego ustalenia wysokości świadczenia, tj. przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, wskazując, że na podstawie przedłożonych angaży do podstawy wymiaru przyjęto już wynagrodzenie w wysokości płacy zasadniczej i dodatku funkcyjnego. Brak jest natomiast możliwości uwzględnienia na tej podstawie premii, ponieważ ten składnik wynagrodzenia może zostać przyjęty do ustalenia wysokości podstawy wymiaru tylko wówczas, gdy zachowana dokumentacja wskazuje na jego faktyczną wypłatę w określonej wysokości.

M. B. wniósł od powyższej decyzji odwołanie, domagając się przeliczenia emerytury poprzez uwzględnienie w podstawie wymiaru świadczenia za lata 1974-1975 wynagrodzenia w wysokości, wynikającej z angaży z Zakładów (...) w K. z dnia 09.05.1973 r. i z dnia 26.08.1976 r., tj. w wysokości 2100 zł płacy zasadniczej, 400 zł dodatku funkcyjnego oraz 20% premii liczonej od wynagrodzenia zasadniczego, łącznie 35040 zł (2920 zł x 12 miesięcy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. był w okresie od 27.07.1963 r. do 30.04.1985 r. zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. (wcześniej Zakłady (...) w K.) na stanowisku kierownika magazynu.

/bezsporne/

Od dnia (...) wnioskodawca posiada prawo do emerytury.

W piśmie z dnia 14.01.2004 r. wnioskodawca zwrócił się do organu rentowego o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury m. in. za lata 1971-1976 z tytułu zatrudnienia w (...) na podstawie angaży, w tym z dnia 09.05.1973 r., w którym wskazano, że wynagrodzenie wnioskodawcy od dnia 01.05.1973 r. wynosiło 2100 zł płacy zasadniczej oraz 400 zł tytułem dodatku funkcyjnego, a także do 20% tytułem premii.

Decyzją z dnia 16.02.2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. przeliczył emeryturę wnioskodawcy, przyjmując do ustalenia wysokości podstawy wymiaru wynagrodzenie za lata 1971-1978 na podstawie przedłożonych angaży, w tym z dnia 09.05.1973 r. i z dnia 26.08.1976 r. w wysokości 3000 zł za lata 1974-1975, tj. 2100 zł płacy zasadniczej + 400 zł dodatku funkcyjnego w wymiarze rocznym. Ostatecznie z uwagi na stosunkowo niską podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w latach 1972-1978 wynagrodzenie za powyższe lata nie zostało przyjęte do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego wnioskodawcy.

W piśmie z dnia 30.04.2013 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzenia, jakie osiągał w latach 1974-1975 z tytułu zatrudnienia w (...) w K., na podstawie angaży z dnia 09.05.1973 r. i z dnia 26.08.1976 r., tj. w wysokości uwzględniającej otrzymywaną premię wynoszącą 20% płacy zasadniczej, a zatem w wysokości 35.040 zł (2920 zł x 12 miesięcy).

Decyzją z dnia 20.05.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił M. B. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, wskazując, że na podstawie przedłożonych angaży do podstawy wymiaru przyjęto już wynagrodzenie w wysokości płacy zasadniczej i dodatku funkcyjnego. Brak jest natomiast możliwości uwzględnienia na tej podstawie premii, ponieważ ten składnik wynagrodzenia może zostać przyjęty do ustalenia wysokości podstawy wymiaru tylko wówczas, gdy zachowana dokumentacja wskazuje na jego faktyczną wypłatę w określonej wysokości.

/dowód: decyzja z dnia 23.06.1992 r. – k.28 akt ZUS;

pismo z dnia 14.01.2004 r. – k.78 akt ZUS;

angaże z 09.05.1973 r. i z 26.08.1976 r. – k.85-86 akt ZUS;

decyzja z dnia 16.02.2004 r. z zał. i notatką na posiedzenie kolegialne – k.88-91
akt ZUS;

wniosek z dnia 30.04.2013 r. – k.119 akt ZUS;

decyzja z dnia 20.05.2013 r. – k.123 akt ZUS/

Sąd zważył, co następuje:

odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił M. B. przeliczenia emerytury poprzez uwzględnienie w podstawie wymiaru świadczenia premii w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego, otrzymywanego w latach 1974-1975, z uwagi na brak dokumentów potwierdzających wypłatę tego składnika wynagrodzenia we wskazywanej wysokości.

Zdaniem Sądu powyższa decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art.114 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.04.39.353 ze zm.), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu

ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Przepis ten zezwala na ponowną ocenę prawa do świadczenia tylko w przypadku przedłożenia nowych dowodów lub ujawnienia okoliczności, istniejących przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń.

Zgodnie § 21 ust.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Cytowane wyżej rozporządzenie reguluje zasady postępowania tylko przed organem rentowym i nie odnosi się do postępowania sądowego, które toczy się według zasad określonych w Kodeksie postępowania cywilnego. Oznacza to, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w k.p.c. W postępowaniu sądowym istnieje zatem możliwość ustalania wysokości osiągniętego wynagrodzenia oraz jego składników również na podstawie innych dowodów, w tym na podstawie angaży, przeszeręgowań, kart wynagrodzeń czy też zeznań świadków. Należy jednak podkreślić, że uzyskane tą drogą informacje dotyczące wysokości zarobków muszą być pewne i wiarygodne. W toku niniejszego postępowania przedstawione zostały dokumenty w postaci angaży z dnia 09.05.1973 r. i z dnia 26.08.1976 r., poświadczające, że w okresie od 01.05.1973 r. do 31.07.1976 r. przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 2100 zł płacy zasadniczej oraz 400 zł tytułem dodatku funkcyjnego, a także premia w wysokości **do** 20%. Na okoliczność ustalenia zasad wypłacania premii, a w szczególności, jakie premie uzyskiwał wnioskodawca w latach 1974-1975, Sąd dopuścił ponadto dowody z zeznań świadków.

Zdaniem Sądu wnioskodawca nie udowodnił jednak faktu stałego otrzymywania w latach 1974-1975 premii w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego, w sposób, który pozwoliłby - bezpośrednio w stosunku do wnioskodawcy - na precyzyjne ustalenie wysokości tego składnika wynagrodzenia, który w sposób pewny mu przysługiwał oraz został wypłacony w poszczególnych latach za poszczególne miesiące, a który nie został uwzględniony w ustalonej dotychczas podstawie wymiaru świadczenia emerytalnego. Przesłuchani na powyższe okoliczności świadkowie podawali wprawdzie, że premia w wysokości 20% była w zakładzie pracy wypłacana i oni taką premię, w takiej wysokości otrzymywali, ale nie potrafili wskazać, czy taką premię otrzymywał stale również wnioskodawca. Żaden ze świadków nie widział listy płac z wynagrodzeniem wnioskodawcy. Świadek T. W. zaznaczył, że w jego przypadku, kiedy pracował jako mistrz wykańczalni tkanin, wysokość premii zależała od ilości sprzedaży i mogło się zdarzyć, że premia była niższa niż 20%. Z kolei świadek J. M., zatrudniony wprawdzie na takim samym stanowisku, co wnioskodawca, pracował jednak w innym magazynie, zatem nie ma możliwości przyjęcia, że zasady wynagradzania tego świadka ściśle odpowiadały zasadom wynagradzania wnioskodawcy. Mając powyższe na uwadze, wobec wyraźnego wskazania, że wnioskodawcy przysługiwała premia w wysokości do 20%, a zatem pracodawca dopuszczał możliwość wypłaty premii w niższej wysokości lub wcale, Sąd uznał, że nie ma możliwości ustalenia w sposób pewny, że wynagrodzenie wnioskodawcy w latach 1974-1975 wynosiło więcej niż 30.000 zł rocznie, przyjęte już prawidłowo przez organ rentowy.

Reasumując, skoro ani Sąd ani organ rentowy nie dysponowali w pełni wiarygodnymi dowodami, umożliwiającymi ustalenie podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy w innej niż dotychczasowa wysokości, decyzję ZUS wydaną na podstawie zgromadzonej dotąd dokumentacji należało uznać za prawidłową, co skutkowało oddaleniem odwołania na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach zapadło w oparciu o art.102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.